

[Justitsministeren.]

alt væsentligt i Overensstemmelse med Kommissionsudkastet. Jeg har dog foreslaaet enkelte Afvigelser, ligesom Landstinget i Samraad med mig har foreslaaet enkelte Ændringer. Hvilke Afvigelser fra Kommissionsforslaget det her drejer sig om, vil fremgaa af de Bemærkninger, der ledsagede det Forslag, som jeg forelagde i det andet høje Ting.

Lovforslaget angaar ikke blot som Forordningen af 1839 den borteblevnes Formue, men det vedrører ogsaa den paagældendes Retsforhold i det hele taget, herunder Personens Ægteskab. Dette hænger sammen med, at Lovforslaget indfører et helt nyt Begreb i dansk Ret, et Begreb, der kendes i f. Eks. svensk og finsk Ret, nemlig Begrebet Dødsformodning. Medens man hidtil efter den gamle Forordning, selv om den borteblevnes Formue var skiftet efter denne Forordning, ikke af den Grund har kunnet betragte den borteblevne som død, foreslaas det nu, at der gives Hjemmel til Afsigelse af en Dom, hvorved det bestemmes, at en borteblevne skal anses for død med alle deraf følgende Retsvirkninger. En saadan Dom kan naturligvis ikke afsiges uden forudgaaende meget grundig Undersøgelse med Afhøring af alle, der kan antages at vide Besked om den forsvundne; Efterlysning af den forsvundne maa ske gennem Pressen og ved alle de Midler, man har i Nutiden, derunder ogsaa Radioen. Endvidere er der fastsat Frister for, hvornaar en saadan Sag kan anlægges, og alle disse Frister er væsentlig kortere end efter Forordningen af 1839. Den normale Frist, der indføres efter Forslaget, er 10 Aar mod hidtil 20 Aar, og den korte Frist for de Tilfælde, hvor der er særlig Sandsynlighed for, at den borteblevne er død, er nedsat fra 3 Aar til 1 Aar. Dette er af stor Betydning for den borteblevnes Ægtefælle og Arvinger, og jeg maa finde, at det under Hensyn til Trafik- og Kommunikationsmidlernes Udvikling og Forbedring er fuldt forsvarligt over for den borteblevne. For det tredie vil Lovforslaget lovfæste en hidtidig Praksis, hvorefter smaa Formuer — Grænsen er i Forslaget ansat til 800 Kr. — kan skiftes uden lagttagelse af de almindelige, mere omstændelige Regler, og endvidere indeholder Forslaget Regler om den borteblevnes Retsstilling, hvis han skulde vende tilbage, efter at der er afsagt Dødsformodningsdom. Disse Regler maa af Hensyn til denne Doms generelle Virkninger være mere komplicerede end de i Dag gældende Regler.

Kommissionen har ogsaa udarbejdet Udkast til Lov om Tilføjelse til Lov Nr. 276 af 30. Juni 1922 om Ægteskabs Indgaaelse og Opløsning. I dette Udkast foreslaar Kommissionen, at det Ægteskab, som en borteblevne Persons Ægtefælle maatte indgaa, efter at der er afsagt Dødsformodningsdom, skal kunne opløses paa Begæring af hver af Ægtefællerne i det nye Ægteskab, saafremt det viser sig, at den borteblevne er i Live. Dette har jeg været meget betænkelig ved at gaa med til, og jeg har derfor ikke ment at kunne fremsætte Lovforslag paa Grundlag af dette Udkast. De Grunde, der her har været afgørende for mig, skal jeg ikke komme nærmere ind paa; jeg kan herom henvise til den Skrivelse, jeg under 15. Maj 1946 har sendt til det af Landstinget nedsatte Udvalg, og som indeholder min Motivering for, at jeg ikke har ment at kunne gaa med til at fremsætte et saadant Forslag.

Jeg har her gjort Rede for Hovedlinierne i det forelagte Forslag. Om Enkelthederne skal jeg, bortset fra hvad jeg allerede har udtalt, tillade mig at henvise til Bemærkningerne til Lovforslaget, saaledes som det blev fremsat i Landstinget, og endvidere til Kommissionens Betænkning, som er omdelt til det høje Tings Medlemmer. Jeg skal endnu kun bemærke, at der i Landstinget er foretaget enkelte Ændringer. De fleste af dem er af mindre Betydning, men jeg skal nævne en enkelt, som har større Betydning, det er Ændringen til § 25.

Der staar i § 25, at hvis der ikke er Vished for, at en Arving har overlevet Arveladeren, udlægges der ingen Arv til ham. Ændringen gaar ud paa Indføjelse af den Bestemmelse, at hvis der er nogen Sandsynlighed for, at en Arving har overlevet Arveladeren, kan Skifteretten uanset den Regel, jeg her har omtalt, naar særlige Forhold taler derfor, bestemme, at den Arv, som eventuelt kan tilfalde denne Arving, foreløbig indsættes i Overformynderiet som tilhørende Boet, medens dette i øvrigt sluttes. Man opnaar altsaa herved, at man, selv om man ikke med Bestemthed ved, om den paagældende Arving lever i det fremmede eller ej, idet man endnu ikke har kunnet faa Spørgsmaalet oplyst til Bunds, foreløbig kan afslutte Boet og saa fortsætte Undersøgelsen af, hvorvidt han lever, idet man altsaa sætter hans Arv hen i Overformynderiet. Det bestemmes, at senest et Aar efter Arvens Indsættelse i Overformynderiet skal Skifteretten optage Spørgsmaalet om Udlodning af Arven til endelig Behandling.